

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσ πεντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλ' στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουλίου τριάντα,
συνήθη συμβάντα.

Ποῦντος ἐνιακόσα τρία,
ζέσθη καὶ φιλοπατρία.

**Μία νυκτὴ
ἐστὶ Βενετία.**

Φ.—Κύτταξε τὴν Βενετία, κύττα μία γονδολιέρα...
δὲν μοῦ λές, βρε Περικλέτο, πῶς' βρεθήκαμ' ἐδῶ πέρα:

Πῶς λαμπρὰ παρήλθαν εἴη!..
χαῖρε, λέον' Εὐνέτε...
πᾶμε, Φασουλῇ κούρε
νὰ τοῦ πιάσωμε τὴν χαίτη.

Σίμωσέ το, φοβιτσάρη,
μὴ φοβᾶσαι τὸ λειοντάρι,
ποῦταν μὴ φορὰ τρανό,
καὶ δὲν εἶναι ζωντανό.

Σὺ τῶν Ἀθηνῶν ὁ λέων,
ὁ μὲ λέοντας παλαίων,
καὶ πατῶν τοὺς ἀσκαθάρους,
σίμωσέ το μετὰ θάρρους.

Σὺ ποῦ τρώμαξες τοὺς Αἰμῶν
κ' ἐβροντήθης γιὰ πολέμους
μὲ τοσοῦτους θεομοῖμους.

Πῶς θ' ἀφήσης σὺ τὸ πρῶτο τῆς φεντάλας παλληκάρι
ἐνα ψεύτικο λειοντάρι
τὸν ἀέρα νὰ σοῦ πάρη;

Φ.— Χαῖρε, λέον τοῦ Σάν-Μάρκο... σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω,
κ' ἀτρομήτως σ' ἀντικρύζω.
Ἄν καὶ σήμερον ἀκόμα
στέκης ἕνας κολοσσὸς
καὶ φρικτὸν ἀνοίγεις στόμα,
δὲν σὲ σκιάζομαι ποσῶς

Δὲν μ' ἐτρόμαξαν ποτέ μου μήτ' ἐκεῖν' οἱ μυκηθμοὶ
ταύρων κορυβαντιώντων,

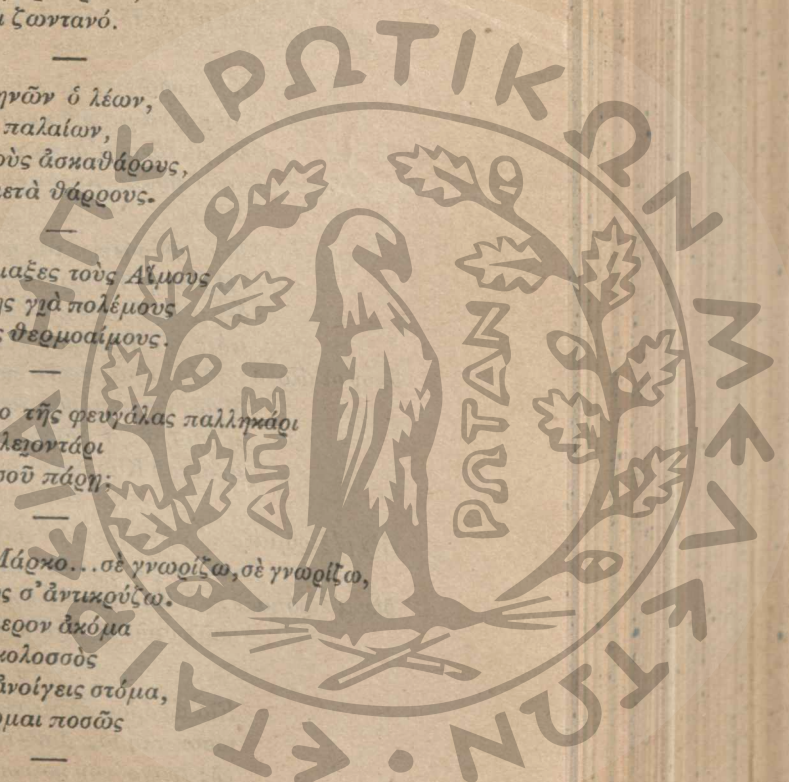
Π.— Μήτ' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω...
κύττα κ' ἕναν γονδολιέρο.
Κύττα πέρα τὰ κανάλια,
τὰ γεφύρια τὰ πλατεῖα...
τί μᾶς ἤλθε' στὰ κεφάλια
κ' ἤλθαμε' στὴ Βενετία;

Φ.— Μήπως ὄνειρο μονάχα
εἶναι τοῦτο, φίλε χάχα;
Μήπως πλάνος φαντασία,
Περικλέτο, μᾶς πλανᾷ;
μήπως μόνον ὀπτασία
μυρὸς' στὰ μάτια μας περνᾷ;

Π.— Κ' ὅμως τώρα περπατῶ
ἐπὶ τὴν ὁραία Βενετία,
καὶ τριγύρω μου κυττῶ
τοῦ Σάν-Μάρκο τὴν πλατεῖα.

Νὰ κ' ἐκεῖνο, κασιδιάρη,
τὸ περιφημὸ λειοντάρι,
σύμβολον περικλυτῶν
τῶν ἀρχαίων Εὐνέτων.

Πόσῃν δύναμιν δηλοῖ!
τί καιροῦς ἀναπολεῖ!

μήτ' ἐκεῖν' οἱ βουχηθμοὶ
τῶν βουλευτικῶν λεόντων.

Μήτε λέοντες καὶ ταῦροι
μὲ φοβίζουν Παλατιῶν,
μήτε μὲ σπαλέταις γαῦροι
στρατηγοὶ τῶν κρεββατιῶν.

* Ἐμεινα ψυχρὸς σὰν λίθος
ἔμπρὸς σὲ βουχηθμοὺς στομάχων,
δὲν μ' ἐφόβισε τὸ πλῆθος
ναυτικῶν ἀστακομάχων.

Εἶδα ἔμπρὸς τοὺς φτερωτοὺς
τῶν Ρωμηῶν σιαυρατοὺς
μὲ τσαροῦχι καὶ μὲ λῆρα,
καὶ δὲν μ' ἔπιασε τρομάρα.

Μήτε Μπέηδες καὶ Ἀγάδες,
μήτε τῶν κοινῶν φαγάδες
δὲν μ' ἐπτόησαν στιλπνοί.

Μήτ' ἐντὸς τῶν καφρενέδων
φλογερῶν Ἑλληνοπαίδων
φιλοπάτριδες καπνοί.

Δὲν μ' ἐξέπληξαν, πτωχέ,
μήτε βρόντοι καὶ ἰαχαὶ
Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Μήτε τὸ γνωστὸ καμίνι
καὶ ἀνδραγαθῶν σμύκη
καὶ φαντάσματα προγόνων.

Πάντ' ἀντίκ' ἀτενίζω τοὺς προσιπάπους καὶ πατέρας,
ποῦρχονται σ' ἐμὲ τὸ τέρας
μὲ τὸν ἥλιο τῆς ἡμέρας
καὶ μὲ τὰστρο τῆς ἐσπέρας.

Καὶ πηδῶντες μὲ κυκλόνουν
καὶ συγὰ μὲ φασκελόνουν
καὶ μὲ τὸνα καὶ ἄλλο χέρι
πρωτ', βράδν, μεσημέρι.

Δὲν μοῦ' σάλεψε τὰς φρένας
Ἡρακλῆς ἢ Γηρυόνης,
δὲν μ' ἐτρόμαξε κανέννας,
μήτε καὶ ὁ Κολοκοτριώνης,
ὅπου σ' ἄλογο καββάλα μᾶς γεννᾷ πολέμου μένος
δίχως νάναι πληρωμένος,
καὶ ἀγωγαῖς ὁ Σῶχος κάνει
μετὰ τοῦ Καρακατσάνη.

Δὲν μ' ἐτρόμαξε καὶ ὁ Πάλλης σὰν τσακώθη μὲ τὸν Ροῦφο,
ποῦ παρὰσημο δὲν θέλει...
δὲν μ' ἐτρόμαξε καὶ ὁ Κόντες, σὰν ἐφόρεσε τὸν σκούφο,
ποῦ φορεῖν οἱ Μαζαλιέλοι.

Εἶδ' ἀφόβως ἐξημμένον
τόσον πλῆθος Ἀδν-Κιχώτων
τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Εἶδ' ἀφόβως στηλωμένον
καὶ τὸν λέοντα τὸν πρῶτον
τῆς ἐνδόξου Χαιρωνείας.

Δὲν μ' ἐτάραξε καθόλου τῶν θεσμῶν ἢ τρικυμῖα
μὲ τῶν λόγων τὰς βροντάς,
δὲν μ' ἐτάραξε καὶ μία
φιλικὴ δεκαπετάς,
ὅπου βάλθηκε νὰ σώσῃ τοὺς θεσμοὺς τοῦ Βασιλείου
μὲς' στὸ Μέλαθρον Ἰλίου.

Μὰ καὶ αὐτὴ σὰν μπουρμπουλήθρα καὶ ἄψε σβύσε διελύθη
καὶ ἐλυπήθηκαν πολλοί,
καὶ ἀνεκραύγασαν τὰ πλῆθη:
κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ,
καὶ μᾶς ἄφησαν σὰν πρῶτα,
καὶ τοῦ Σλήμαν τὰ πισκότα
ἔξεσπασαν τὰ καθεστῶτα.

Δὲν μ' ἐτάραξαν οἰσμοί,
καὶ στρατῶν ὀργάνισμοί,
πρὸ παντὸς προβιβασμοί.

Μήτε κοούτη, μήτε τσέκχα,
μήτ' Ἑγγλέζικες μὲ γροῦπο,
μήτε Μάνλιχερ τουφέκια,
ποῦ θὰ φθάσουν ὁσονοῦπο.

Δὲν μ' ἐθάμβωσε καμμία πρὸς βελτίωσιν ροπή,
μήτε ναυπηγήσεις Στόλων,
μήτε σ' ἀιμοτελονίδας ἔγκαιρος μετατροπὴ
Γαλλικῶν τορπιλλοβόλων
χάριν τοῦ λαθρεμπορίου,
μόνον κλάδου σστηρίου.

Δὲν μοῦ' σήκωσε τὴν τρίχα καὶ τοῦ Πάλλη μὴ φωνή,
ποῦ μᾶς ἔσκουξε τρανὴ
μπουγαδόβουλα πῶς εἶναι τοῦ Ναυστάθμου τὰ καρόβια
καὶ γὰρ αὐτὰ πληθύνουν φόρους τὰ Ρωμαῖκα κοντάβια.

Δὲν μοῦ' σήκωσε τὴν τρίχα καὶ παχυμουλαράτος,
ποῦ βαστᾷ χαρτιά μὲ βούλια,
μήτε σκέψεις γὰρ τὸ κράτος
καὶ γὰρ τὴν ἀρχὴν τὴν μούλα
κάθε φίλου φαταούλα.

Δὲν μὲ σκιάζει μήτε Νώντας εἰς τὰ κύματα καββάλα,
δὲν μὲ σκιάζει καὶ Βουδούρης, ὅπου πάλλεται τὸ πάλαι.

Μὲ ποδάρι ζαλωμένα
λέω ὅτους Ρωμηοὺς σαμάρο,
καὶ θὰ φοβηθῶ γὰρ σένα
τὸ λεοντάρι τοῦ Σάν-Μάρκο.

Μὴ φοβᾶσαι, Περικλέτο,
καὶ ἔλα τώρα κλώτσησέ το
μὲ τὸ τρύπιο σιβαλέτο.
Μαρμαρένιο τῶχουν κάνει
καὶ θαρρῶ πῶς δὲν θαγκάνει.

Ὅποτε ἦσαν οἱ χρυσοὶ τῆς Βενετίας χρόνοι
στὸ στόμ' αὐτοῦ τοῦ λέοντος, στήν μπούκα ντὶ λέονι
ἐργάζαν καθὼς ἔμαθα κατὰσκοποὶ καὶ συμπλοὶ
γρόμματα ἀνώνυμα φοικιτὰ γὰρ τόσους, κακομοίρη,
καὶ τρεῖς φοραὶς ἀλλοίμονο καὶ σ' ἄνδρα καὶ γυναῖκα,
ποῦ θάμπλεκε καμμὰ φορὰ μὲ τὴν Βουλὴν τῶν Δέκα.

(Ἦταν τότε τῆς Ἀθήνας ἡ ἐνὶ ἑνὶ ἀμαλαγὰν
ἐπὶ τῆς διαβαίνῃ μὲ τὴν Σενιόρα Βενετσιάνα).

Ἦ. — Ὁ Σενιόρα γκρατσιόζα, παιρνιδιόρα καὶ εὐμειδής,
μήπως ἔτυχε νὰ δῇς
στὰ κανάλια, σὺν γεφύρας
ἕναν Κόντε τῆς Κερκύρας,
μήτε νέο, μήτε γέρο,
ποῦ θαρρῶ πῶς μοιάζει λίγο
μὲ τὸν Δόγη τὸν Φαλιέρο
καὶ τὸν Δόγη Μορσενίνο.

(Καὶ τοὺς λέγ' ἡ Βενετσιάνα μὲ χαμηλωμένα μάτια:
καὶ τὸν εἶδα... θὰ τὸν βρῇτε μὲς' στὰ Δουκικὰ Παλάτια).

Ἐξοδος τοῦ Κορφαῖτη
στὸ Δουκικὸ Παλάτι.

Παλίσσο Νουκάλε... μεγάλη πομπή...
τῆς πόρταις ἀνοίγουν ὁ Κόντες νὰ μῇ.
Ὁ Κόντες προβάλλει,
καθεὶς συγκινεῖται...
σεῖς Δόγαι μεγάλοι
ἔμπροστί του φανῇτε.

Ὁ Κόντες εἰς ἑδρας καθίζει χρυσῶς
καὶ ἀπλόνει μὲ δάμβος τὰ χέρια πρὸς σὰς,
καὶ πᾶναι κουβένταις μὲ Δόγας νεκροὺς,
ποῦ σέρνουν ὀπίσω μανδῆας μακροὺς.

Ἐτρούφησε τὸ πνεῦμα του σὲ δόξης ὀπασίαν,
ἐμπρὸς τῆς σὺντονος σταματᾷ,
καὶ ἐκεῖ στὸν ὁροφον κυτᾷ
τοῦ Τιντορέτου τὴν φοικιτὴν δευτέραν παρυσίαν
μὲ τοὺς ἀγγέλους τοὺς χρυσοὺς καὶ ἐκείνους τοὺς διαβόλους,
ὅπου θὰ πάρουν τοὺς Ρωμηοὺς χωρὶς στρατοὺς καὶ στόλους.

Ἡμέρας ἀνεπτόησε καὶ χρόνους περασμένους
καὶ οἱ Δόγηδες παρήλαντες ἐμπρὸς τοῦ μετεβέτους.
Περνᾷ καὶ ὁ Παῖντος καὶ ὁ Φόσκαρος ὁ γέρος,
καὶ ἀπὸ τὸ Ντοῦε Φόσκαρος τσαγοῦδα ἕνα μέρος.
Διαβαίνει καὶ ὁ Μαυρόκωνος καὶ ὁ Φώσκολος καὶ ἐκεῖνος
ὁ Μοροζίνης ὁ κλεψὺς καὶ ὁ τρομερὸς Ντολφίνος.

Κυτᾷ καὶ ἕναν ἥμῃ σὰν στέκα,
καὶ τὴν ἀρχαίαν Βουλὴν τῶν Δέκα.
Τὴν ἐνδημῆδη καὶ ἑνὶ ἄλλῃ
μυστηριώδη Βουλὴν μεγάλῃ
διακοσίαν τριαντάξιν,
ποῦ κόβει κοδοῖς ὡς ποῦ νὰ φέξῃ.

Ποῖα καὶ πόσα δὲν ἐνθυμήθη!
πλοῖτος ἐκλείας ἐμπρὸς ἀπλοῦται...
τὸν Κερκυραῖον ἐπὶ βοήθει,
Σάντα Μαρία ντελὰ Σαλόντε.

Κι' ἐκεῖ ποῦ συνεδρίαζαν ἐκεῖν' οἱ Δέκα μόνοι
ἔβγαλε γράμμ' ἀνώνυμον ἢμποῦκα ντὶ λεόνι,
ποῦ γραφεῖ τέτοια σοβαρὰ περὶ τοῦ Σκαρπινάκη
κάποιος κρυφὸς ἀντίπαλος, ποῦχει μαζί του κάκη.

« Ἐνας σμπίρος τῆς Ἀθήνας πρὸς τῶν Δέκα τὴν Βουλὴν...
νὰ προσέχετε τὸν Κόντε, ποῦ σὰν χέλι ξεγλιστρᾷ...
λὲν πῶς εἶν' ἐντεταλμένος μὲ σπουδαίαν ἐντολὴν
κι' εἶναι πρόφασις μονάχα πῶς πηγαίνει γιὰ λουτρὰ.

Γιὰ τὸν Κόντε δὲν συμφέρει ν' ἀδιαφορῇ κανεὶς,
γιατὶ λὲν κι' αὐτὸς πῶς ἔχει σὶτὴν Εὐρωπῇ συγγενεῖς,
καὶ θὰ πάη νὰ μιλῇσιν
καὶ ζητήματα νὰ λύσῃ.

Εἴμπορεῖ καὶ σὰς τοὺς Δέκα μοναχὸς ν' ἀποστομώσῃ,
μὴν ἀκοῦτε πῶς σκοπεύει μὲ λουτρὰ νὰ καρδαμώσῃ,
καὶ προσέχετε πρὸ πάντων νὰ μὴν κἀνὴν γνωριμία
μὲ Σενιόρα σας καμμία. »

Τέτοια διὰβασαν ἐκεῖνοι κι' ἔφηναν κι' οἱ Δέκα ἀντάμα
στελλαντες καὶ δέκα μούντζαις πρὸς τὸν στείλαντα τὸ γράμμα.
Ὁ δὲ Κόντες σταματᾷ μπρὸς τὸ Πόντε ντὲ σουσιέρι,
δηλαδὴ σὶτῶν στεναγμῶν τὸ τρομακτικὸ γεφύρι.

Ἐκεῖ θυμᾶται κατηφὴς σὰν ἕνας Πανσανίας
τὰς ὑψηλὰς εὐνοίας,
τὰς διαχύσεις τῆς Αὐλῆς, τὰ χάδια τῆς ἐκεῖνα,
κι' ἀναστενάζει μόνος...
τέτοιο γεφύρι στεναγμῶν εἶναι καὶ σὶτὴν Ἀθῆνα
ὁ κῆπος τοῦ κλαυθμῶνος.

Καὶ σὶτὸ πούμπλιτσι ζαρντίνι καταμόναχος ρεμβάζει
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει.
Βλέπει κάθε Βενετσιάνο, βλέπει κάθε Βενετσιάνα,
καὶ τῆς Κιζέα ντὶ Σὰν-Μάρκο τὴν πεσμένη τὴν καμπάνα,
κι' εἶτοι τοῦρχεται ν' ἀνέβῃ μὲ πολὺν παροξυσμὸν
δίχως διόλου νὰ διστάσῃ
πέρα σὶτὸ κωδωνοστάσι,
καὶ τὸν κώδωνα νὰ κρούσῃ τοῦ κινδύνου τῶν θεσμῶν.

Φεύγει μὲς ἀπὸ τὸν κῆπο, φεύγει μὲς ἀπὸ τὸ πάρκο,
κι' ἀραπόσταρ' ἀγοράζει μὲς σὶτὴν πιάτσα ντὶ Σὰν-Μάρκο,
καὶ πετοῦσαν κολομπίναις, ἄσπρα μαῦρα περιστέρια,
κι' ἔπερναν τὸ καλαμπόκι
μὲς ἀπὸ τὰ δύο χέρια
τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Τὶ πλησμονὴ περισσεριῶν !... τί σύμβολον ἀγνείας
κι' ἀθώας παρθενίας.
Καὶ μὴ λευκὴ περιστέρα προσῆλθ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος
κι' ἐκρέμετο σὶτὸ ράμφος τῆς χλωρὸς ἐλαίας κλάδος.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐδώπεναν τῆς Βενετιᾶς ἐκείναις
ἢ δόλαις κολομπίναις,
κι' ἐκάθιζαν σὶ τοὺς ὠμούς του, σὶτὴν ῥάχη του, σὶτὰ μπράτσα,
κνιτάζει τὸν Σιμόπουλο, ποῦ γύριζε σὶτὴν πιάτσα.

Ὁ Κορφιᾶτης ἔξορμᾷ
σὶτὸν Σιμόπουλο τὸν πάνν,
καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ
τὸν ἀγκάλιασε θερμῶ.

Ἀγκαλιάστηκαν σὰν φίλοι
μὲς σὶτῆς πιάτσας τὰ καντούνια,

κι' ἐφιλήθησαν στὰ χεῖλη
σὰν τῆς Βενετιᾶς πιτσούνια.

Κι' ὁ Σιμόπουλος τοῦ λέει : Θεοτόκη, τζόγια μία,
μὴν ταῖζῃς περιστέρια, μὴ πολλὴ γαλατομία...
φείδου καὶ καλαμποκίων... σ' ὅλα προέπ' οἰκονομία.

Τότ' αἰσθάνονται κι' οἱ δύο φιλικαῖς ἀνατριχίλας
καὶ τοὺς εἶδαν περιέργως Βενετσιάναις μὲ ματιήλας,
καὶ κτυποῦν τὰ τοκάρα τῶν μὲ μὴ χάρι, ποῦ σκλαβόνοι
καὶ τσερβέλα παλαβόνοι.

Ὁ Κορφιᾶτης σὶτὸ Κανάλι
μὲ μὰ γόνδολα μεγάλη.

Καὶ σὶτὸ Γκράν Κανάλι πάνε, κι' ἕνα γονδολιέρο βόρῃκαν,
καὶ σὶτὴν γόνδολά του μπηκναι,
καὶ τοὺς ἔφλεγ' ἕνα πάθος κι' ἀληθοῦς φιλίας ἔρωτος,
ποῦ τοὺς ἔβλεπε σὰν χάχας κι' ὁ ψυχρὸς ὁ γονδολιέρος.

Κι' ἄρχισαν τῆς σερενάδες : διατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω ;
μὲς σὶτὴν πιάτσα ντὶ Σὰν-Μάρκο διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω ;
Κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ πάνν
τέτοια σερενάδα κάνει.

« Ἄν ὁ Καραπάνος ἔλθῃ καὶ κολλήσῃ παρ' ἐλπίδα,
καθὼς λένε τώρα τώρα, σὶτὴν δίκη σου τὴν μερίδα,
μὴ σὶτὸ κόμμα σου τὸν πάρος,
μὴν τοῦ γίνῃ τέτοια χάρις.

Μία τζόγια, μίο κάρο, μὴ κανεὶς σὲ παραπείθῃ
κι' ἄλλας θέλεις γνωριμίας...
δὲν χωροῦν εἰς ἕνα κόμμα δρὸ φωστήρες καὶ δρὸ πύθι
σοβαρὰς οἰκονομίας.

Τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ πελεκάνου μὴν τοῦ κἀνῆς τὸ χατήρι,
μὴν ξεχνᾷς τὰς ἐκδουλεύσεις ἀμορόζου περιλόπου,
μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιξῆς νὰ κλειστῶ σὶτὸ μοναστήρι,
ποῦ τῆς Βενετιᾶς ἀπέχει τρία τέταρτα περίπου.

Μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιξῆς τὸν καλόγερο νὰ κἀνω
σὶτὸ λεγόμενον Μουράνο,
ποῦ καλόγεραις τὸν βίαν τὸν περνοῦν μὲ παρθενίαν,
δίχως κἀρχωνται ποτέ των εἰς ἀνθρώπων κοινωνίαν,
μόνο μὴ φορὰ τὸν χρόνον τὸν ἀσκητισμὸ ξεχάνουν
κι' εἰν' ἐλεῦθεραὶς κι' ἐκείναις τὰς δρεξέεις των νὰ κάνουν.

Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδεῖ
μὴ μολιόροντος αὐδῆ,
δὲν ξέρω πῶς ἀναστηθεὶς ὁ πάλαι Ταντορέτος
τὸ σύμπλεγμα ζωγράφησε, ποῦ λίθους συνεκίνει,
κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάξ ὁ Περισκέτος
ἔβλεπαν τὰ γινόμενα περὶ ὁδοὶ κι' ἐκεῖνοι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σπουδαῖον Ἐργοστάσιον Ἡλία Παλαγγάνη,
ἀνθ' ὅσων τοῦτον καὶ περὶ κανεὶς σχεδὸν δὲν κάνει,
θανάσια κι' ἰδεῖν κι' εἰπεῖν, καμάρια τοῦ σερμου...
αὐξὼν ἑκατὸν εἴκοσι καὶ σὶτὴν δδὸν Ἐρμου.

Τοῦ Δεληγιάννη θάβουν ἀνέκδοτα μεγάλα,
ἔργον λαμπρὸν Ἀσπρά τοῦ Γεωργίου τοῦ δοκίμου,
μετὰ σκιαγραφίας πολιτικῆς τὰ μάλα
γραμμένης μὲ καλέμι Βώκου τοῦ Γερασίμου.